

LaRouche:

Om emnet øjeblikkelig vs. varig overlevelse

af Dennis Small (EIRNS) – 18. december 2024

General («pensioneret») Keith Kellogg, den kommende præsident Donald Trumps udsending til fredsforhandlingerne i Ukraine, reagerede hurtigt på den ukrainske efterretningstjenestes mord på den russiske general og løjtnant Igor Kirillov den 17. december og fordømte terrorangrebet i Moskva som »ikke en smart ting at gøre... Der er spilleregler, og der er visse ting, man bare ikke gør.»

Moskva vil tage behørigt notits af Kelloggs kommentarer, som er et nyttigt forsøg fra Trump-lejren på at slukke flammerne i denne seneste strategiske provokation mod Rusland, som alle er beregnet – ligesom de sidste 30 dages række af ATACMS-langdistancemissilangreb på Rusland – til at forsøge at fastlåse en frontal kollision, muligvis en atomar, mellem USA og NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden – før Donald Trump tiltræder den 20. januar 2025. Nylige udtalelser på CSIS i Washington fra STRATCOM's direktør for Planlægning og Politik, admiral Thomas Buchanan, peger i præcis denne retning.

Trump selv fordømte kraftigt ATACMS-provokationerne, både i et interview i *Time Magazine* den 12. december og igen på en pressekonference i Mar-a-Lago den 16. december. Kremls talsmand Dmitry Peskov udtrykte sin påskønnelse af førstnævnte. Og russiske medier som RT gav bred dækning til sidstnævnte med en overskrift, der lød: »'Dumt' af Biden at tillade langtrækkende angreb på Rusland – Trump,« med tilføjelsen «Den kommende amerikanske præsident har sagt, at han måske vil omgøre beslutningen, når han tiltræder i næste

måned.«

Men så igen, den 18. december, iværksatte Ukraine angiveligt endnu et ATACMS-angreb, der var rettet mod et raketbrændstofanlæg og en flyveplads i Rostov. Yderligere detaljer er ikke tilgængelige i skrivende stund.

Det er tydeligt, at det underliggende problem overskygger de kortsigtede svar der er blevet givet hidtil. Når man står over for de strategiske pyromaner, der styrer Biden-administrationen, og som rykker ind i den kommende Trump-administration for at forsøge at inddæmme og kontrollere den, er det i sidste ende en tabersag blot at slukke flammerne i hver ny brand, der bliver antændt.

For at sige det lige ud: Syrien bliver nu skåret op af israelske, amerikanske, tyrkiske og andre styrker, som alle er styret af Londons Bernard Lewis' plan om at udløse geopolitisk kaos på Ruslands sydlige flanke. Vil Israels premierminister Netanyahu, som netop har indtaget Hebron-bjerget og bevæger sig længere ind på syrisk territorium, blive overbevist om, at dette er det gunstige øjeblik, han har ventet på, til endelig at sætte ind mod Irans atomprogram? Og vil han måske bruge Israels atomvåben i et sådant angreb?

På den økonomiske front er City of London og Wall Street også i gang med at stille Trump over for et fait accompli: Hvis du forsøger at slippe ud af vores kontrol, vil vi udløse en omfattende obligationskrise i USA, og din regering vil holde omtrent lige så længe som den britiske premierminister Liz Truss (49 dage), som blev væltet af et orkestreret obligationsudbrud.

Det kræver meget grundlæggende ændringer at komme videre end til menneskehedens *øjeblikkelige* overlevelse i løbet af de kommende 30 dage og garantere vores *varige* overlevelse som den enestående, kreative art, vi er. Schiller Instituttets netop udgivne pamflet: "Development Drive Means Billions of New

Jobs, No Refugees, No War” præsenterer det væsentlige i den påtrængende nødvendige politik for USA’s samarbejde med Kina, Rusland og BRIKS, og den fortjener den bredest mulige cirkulation og overvejelse, både nationalt og internationalt. Det samme gælder for referatet af den ekstraordinære konference i Schiller Instituttet den 7.-8. december, organiseret af Helga Zepp-LaRouche.

Uden den form for stringent videnskabelig tænkning, som var repræsenteret der, og som er kendetegnende for LaRouche-bevægelsen, kan denne nation og planet ikke overleve eller holde ud i længden.

Tre måneder efter at han blev uretfærdigt fængslet i januar 1989, udgav Lyndon LaRouche det første af sine fængselsskrifter, »Til forsvar for den sunde fornuft«. På de første sider tog LaRouche fat på spørgsmålet om menneskehedens øjeblikkelige vs. varige overlevelse:

“Det var en ond vind, der ikke havde sendt nogle Platon-dialoger ind i min celle. Fra det fængsel, hvor politikernes karriere udløber, hæves statsmandens indflydelse mod toppen af hans livs af forsynet bestemte forløb. Siden Solon er den sokratiske metode blevet kendetegnende for den store vestlige statsmand. Uden en genkomst af dette lederskab vil vores truede civilisation ikke overleve dette århundredes sidste år...

»En svømmer bliver reddet op af havet, få øjeblikke før hans kræfter var svundet fatalt ind. Dette er *øjeblikkelig* overlevelse. Er det et paradigme for et helt samfunds vellykkede overlevelse? Hvordan skal vi skelne mellem *øjeblikkelig* og *varig* overlevelse?... Det udvalgte øjeblik fungerer som afgangstidspunkt for en fortsat rejse ind i fremtiden ... Er svømmerens overlevelse i øjeblik B tegn på en sandsynlighed for hans vedvarende overlevelse gennem C, D og så videre? Måske for at fremme en succesfuld eftertid? Sådan er den rå forskel mellem *øjeblikkelig* og *vellykket* overlevelse.

»Betragt den rejse ind i fremtiden, som om den var en slags matematisk fysisk vedvarende funktion}. Årsag forårsager *vedvarende* virkning, og virkning har et kausalt forhold til de efterfølgende effekter. Denne funktion udtrykkes i form af stigning eller fald i en størrelse, der kaldes *potentiell befolkningstæthed*... Stigningen i både den faktiske og den potentielle befolkningstæthed i løbet af de seneste tusinder af år er resultatet af den vedvarende og indbyrdes afhængige *skabelse, transmission og effektive tilegnelse af videnskabelige og teknologiske fremskridt*.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis